

TERRORISTA

A person in a dark coat stands with arms outstretched in front of a large glowing orange circle. The background is a textured, reddish-orange color with faint, overlapping circular patterns.

JOHN
UPDIKE

«Dimonis –pensa Ahmad–. Aquests dimonis cerquen de prendre'm Déu.» Tot el dia, a l'Institut Central, les noies fimbregen i riuen per sota el nas i exhibeixen els cossos tous i cabells temptadors. Les panxes nues, adornades amb lluent joies al melic i tatuatges blavosos per sota de la ronyonada, pregunten «què més es pot veure?». Els nois gallegen i passegen amunt i avall amb expressió perdonavides, indicant amb els seus gestos d'assassí irritable i rialles burletes i despreocupades que aquest món és l'únic que hi ha: un passadís escandalós i envernissat, folrat de taquilles de metall i al fons una paret buida profanada per grafitis i repintada tants cops que sembla que la paret s'acosta de mil·límetre en mil·límetre.

Els professors, dèbils cristians i jueus no practicants, fan escarafalls ensenyant la virtut i el correcte domini d'un mateix, però els ulls inquietos i les veus buides els traïxen que no creuen. Els paguen per dir aquestes coses, els paga la ciutat de New Prospect i l'estat de Nova Jersey. Els manca la veritable fe; no segueixen el Bon Camí; estan maculats. Ahmad i els altres dos mil alumnes els poden veure apressats després de les classes per entrar als cotxes a l'aparcament enlluernador i esquitxat de deixalles, com crancs pàl·lids o foscos que recuperen la closca, i són homes i dones com qualsevol altre, plens de desig i por i encaterinament per coses que es poden comprar. Infidels, creuen que la seguretat rau en l'acumulació de coses d'aquest món, i en les diversions corruptores del televisor. Són esclaus de les imatges, imatges falses de felicitat i riquesa. Però fins i tot les imatges veritables són imitacions pecaminoses de Déu, l'únic que pot crear. L'alleujament de fugir sencers dels alumnes un dia més fa que la conversa dels professors

als passadissos i a l'aparcament sigui massa alta, com la creixent exaltació dels borratxos. Els professors es diverteixen quan no són a l'institut. N'hi ha que tenen les parpelles rosades i l'alè pudent i el cos botit dels qui habitualment beuen massa. N'hi ha que es divorcien; n'hi ha que viuen junts sense casar-se. Les seves vides fora de l'institut són desordenades i dissolutes i hedonistes. Els paguen per imbuir virtut i valors democràtics, els del govern estatal de Trenton i els d'aquell govern satànic de més avall, a Washington, però els valors en què creuen són ateu: la biologia i la química i la física. Sobre les dades i fórmules d'aquestes descansen fermament les seves falses veus, i les fan ressonar a l'aula. Diuen que tot ve d'àtoms cecs i despietats, que són la causa del fred pes del ferro, la transparència del vidre, la immobilitat de l'argila, l'agitació de la carn. Els electrons corren per fils de coure i circuits d'ordinadors i per l'aire mateix quan la interacció de les gotes d'aigua els converteix en llampecs. Únicament és cert allò que podem mesurar i deduir de la mesura. La resta és el somni passatger que anomenem la nostra vida.

Ahmad té divuit anys. És a principis d'abril; el verd torna a esmunyir-se, de llavor en llavor, per les esclertes terroses de la grisa ciutat. Mira avall des de la seva nova alçada i pensa que per als insectes invisibles de l'herba ell seria, si tinguessin una consciència com la seva, Déu. En el darrer any ha crescut gairebé vuit centímetres i ja fa un metre vuitanta: més forces materialistes invisibles, que exerceixen la seva voluntat sobre ell. Ja no creixerà més, pensa, en aquesta vida ni en la següent. *Si és que n'hi ha una de següent*, murmura un diable interior. On es podria amagar? Qui alimentaria eternament les calderes de l'infern? Quina infinita font d'energia podria mantenir un Edèn opulent, alimentant les hurís d'ulls foscos, inflant les fruites que carreguen els arbres, renovant els rius i les fonts dansaires en què Déu, com es descriu a la sura nou de l'Alcorà, es delecta eternament? Quina era la segona llei de la termodinàmica?

Les morts d'insectes i cucs, els cossos tan ràpidament absorbits per la terra i les herbes i l'asfalt, s'esforcen diabòlicament per dir a Ahmad que la seva pròpia mort serà igual de petita i de definitiva. Mentre anava a peu cap a l'institut, s'ha fixat en un senyal, una espiral traçada sobre el paviment en un fluid lluminós, una bava angelical procedent del cos d'algun ésser menor, un cuc o un caragol del qual només roman aquesta traça. On anava l'ésser, amb un camí que es tancava en espiral sense cap propòsit? Si cercava d'apartar-se de la calenta vorera que l'estava matant de calor en abatre's un sol de foc, s'ha equivocat i avançava en cercles fatídics. Però no hi havia cap cos de cuquet al centre de l'espiral.

Així doncs, cap on havia volat el cos? Potser havia estat arrabassat per Déu i dut directament al cel. El mestre d'Ahmad, el xeic Raixid, l'imam de la mesquita del pis de dalt, al número 2781 bis del carrer West Main, li diu que segons la sagrada tradició del Hadith, aquestes coses passen: el Missatger, muntat al cavall alat Buraq, fou guiat pels set cels per l'àngel Gabriel fins a un cert lloc, on pregà amb Jesús, Moisès i Abraham abans de tornar a la Terra, per esdevenir el darrer dels profetes, el definitiu. Les seves aventures d'aquell dia queden demostrades per la marca de la peüllla, perfilada i clara, que Buraq va deixar a la Roca sota la Cúpula sagrada al centre d'Al-Quds, anomenada Jerusalem pels infidels i els sionistes, els turments dels quals a les fargues de Jahànnam estan ben descrits a les sures onze i cinquanta del Llibre dels Llibres.

El xeic Raixid recita amb gran bellesa de pronunciació la sura cent quatre, que parla d'al-Hutama, el Foc Devastador:

I qui us ensenyarà què és el Foc Devastador?
És el foc encès per Déu,
que s'enfilà damunt els cors dels condemnats;
s'alçarà de debò sobre ells com una volta,
sobre columnes esteses.

Quan Ahmad cerca extreure de les imatges de l'àrab de l'Alcorà –les columnes esteses, *fi 'amadin mumaddada*, i la volta que s'eleva per damunt dels cors dels que s'arruixen aterrits i s'esforcen per veure l'interior de l'alta calitja d'escalfor blanca, *nāru 'l-lāhi 'l-mūqada*– alguna insinuació que el Compassiu cedirà en algun moment, i aturarà al-Hutama, l'imam abaixa els ulls, que són inesperadament d'un gris pà·lid, tan lletosos i esquerps com els d'una dona *kafir*, i diu que aquestes descripcions visionàries del Profeta són figuratives. Són veritablement sobre la tristor abrusadora de la separació de Déu i la cremor dels remordiments a causa dels pecats contra els Seus manaments. Però a Ahmad no li agrada la veu del xeic Raixid quan diu això. Li recorda les veus gens convincents dels seus professors a l'Institut Central. Sent la veu de Satanàs que s'hi amaga, una veu negadora dintre d'una veu afirmadora. El Profeta volia dir foc físic quan predicava el foc immisericorde; Mahoma mai no proclamava prou el fet del foc etern.

El xeic Raixid no té gaire més anys que Ahmad, potser deu anys, potser vint. Té poques arrugues a la blanca pell de la cara. És insegur per bé que precis en els seus moviments. En els anys que li porta d'avantatge, el món l'ha debilitat. Quan el murmur dels diables i el rosec dintre seu tenyeix la veu de l'imam, Ahmad nota en el seu interior un desig d'alçar-se i esclafar-lo, de la mateixa manera que Déu va rostir aquell pobre cuc al centre de l'espiral. La fe del deixeble supera la del mestre; el xeic Raixid té por de muntar el cavall blanc alat de l'islam, de la seva envestida irresistible. Cerca d'endolcir les paraules del Profeta, de mesclar-les amb la raó humana, però no van ser pensades perquè les mesclassin: envaeixen la nostra blanor humana com una espasa. Al·là és sublim per damunt de qualsevol detall. No hi ha altre Déu que Ell, el Vivent, l'Autosuficient; Ell és la llum amb què el sol sembla negre. Ell no es mescla amb la nostra raó, sinó que fa que la nostra raó s'inclini fins a terra, amb el front fregant la pols i duent com Caín la marca d'aquella pols. Mahoma era un

home mortal però va visitar el paradís i tingué tracte amb les realitats d'allà. Els nostres actes i pensaments foren escrits en la consciència del Profeta amb lletres d'or, com les paraules enceses dels electrons que un ordinador crea a partir de píxels quan teclegem les lletres.

Els passadissos de l'institut fan olor de perfum i d'emanacions corporals, de xiclet i de menjar impur de la cafeteria, i de roba: cotó i llana i els materials sintètics de les vambes, escalfat per la carn jove. Entre classes hi ha un tro de moviment; el soroll s'estén al màxim per damunt de la violència inferior, a penes retinguda. De vegades, en la calma del final del dia de classes, quan l'enrenou triomfal i burleta de la partida s'ha apagat i només romanen al gran edifici els alumnes que fan activitats extraescolars, Joryleen Grant s'acosta a Ahmad i a la seva taquilla. Ell fa atletisme a la primavera; ella canta a la coral femenina. Comparats amb els alumnes de l'Institut Central, ells són *bons*. La religió d'ell el manté apartat de les drogues i el vici, tot i que també el manté en un pla distant dels companys de classe i de les matèries del currículum. Ella és baixa i rodanxona i parla bé a classe, cosa que satisfà el professor. Hi ha una confiança atractiva en si mateixa en la manera compacta amb què la seva rodonesa de color llet amb xocolata li omple la roba, que avui són uns texans apedaçats i amb lluentons, pàl·lids del cul i el darrere de les cuixes, i un top elàstic més aviat curt de color magenta alhora més baix i més alt del que hauria d'anar. Uns passadors blaus de plàstic li mantenen els cabells lluentos enrere, tan llisos com es deixen; la vora grassoneta de l'orella dreta mostra al llarg del plec una filera d'anelletes d'argent. Ella canta en les reunions, cançons sobre Jesús o sobre el desig sexual, tots dos temes detestables per a Ahmad. I tanmateix se sent satisfet que ella es fixi en ell, que se li acosti de tant en tant com una llengua que toca un queixal sensible.

–Anima't, Ahmad –li pren el pèl ella–; les coses no poden pas anar tan malament.

La noia fa rodolar l'espalla mig nua, l'alça com si volgués fer un gest d'encongiment, per demostrar que fa broma.

–No van malament –respon Ahmad–. No estic trist –li explica.

El llarg cos del noi li pica sota la roba –camisa blanca, texans negres de camal estret– a causa de la dutxa després de l'entrenament d'atletisme.

–Fas una cara molt seriosa –diu ella–. Hauries d'aprendre a somriure més.

–Per què? Per què hauria d'aprendre'n, Joryleen?

–A la gent li cauries millor.

–Això m'és igual. No vull caure bé.

–No t'és igual. No li és igual a ningú.

–A tu sí que no t'és igual –respon ell, amb un somriure burleta des de la seva alçada, acabada d'aquirir.

Els pits empenyen amunt com grans butllofes a l'escot de l'indecent top que per l'altra costura exhibeix el greix de la panxa i el contorn del profund melic. Ell s'imagina el cos suau d'ella, més fosc que el caramel però més pàl·lid que la xocolata, rostint-se en aquella volta de flames i quedant abrusada i plena de butllofes; experimenta un estremiment de llàstima, ja que ella intenta ser amable amb ell, en concordança amb una idea que ella té de si mateixa.

–La Senyoreta Popular –diu ell, burleta.

Això la fereix, i ella es tomba d'esquena, amb els gruixuts llibres que s'ha d'endur a casa empenyent-li els pits enlaire, fent que la clivella entre els pits s'aprofundeixi.

–Que et follin, Ahmad –diu la noia, encara amb certa dolçor, insegura, amb el llavi inferior penjant una mica a causa del seu propi pes tou. La saliva a la base de les genives de la noia brilla amb la llum reflectida dels tubs fluorescents que tenen damunt del cap

i que mantenen el passadís il·luminat i segur. Per recuperar la conversa, tot i que ella s'ha tombat per acabar-la, Joryleen afegeix:

–Si et fos igual, no et posaries tan maco amb una camisa blanca cada dia, com si fossis un predicador. Com aguanta la teva mare planxar tant?

Ell no es digna explicar que aquesta roba meditada envia un missatge antibel·licista; evita tant el blau, el color dels Rebels, la banda afroamericana de l'Institut Central, com el vermell, el color que sempre duen, encara que només sigui en un cinturó o una cinta al cap, els Diábols, la banda d'hispanos. Ni tampoc no li explica que la seva mare rarament planxa, perquè és auxiliar de clínica a l'Hospital de la Comunitat de Sant Francesc, i pintora en el seu temps lliure, i veu el fill menys d'una hora de cada vint-i-quatre. Les seves camises tornen planxades amb cartró de la bugaderia, les factures de la qual ell paga amb els diners que guanya fent de dependent al Shop-a-Sec del carrer Deu dos vespres per setmana, i els caps de setmana i els festius cristians, quan la majoria dels nois de la seva edat volten pels carrers buscant brega. Però sí que hi ha, i ell ho sap, vanitat en la seva roba, un empolainament que ofèn la puresa del Qui Tot ho Abasta.

S'adona que Joryleen no intenta tan sols ser agradable: ell li desperta la curiositat. Vol acostar-se-li per sentir millor la flaire del noi, tot i que ja té xicot, un de famosament *dolent*. Les dones són animals que es deixen menar fàcilment, el xeic Raixid ha advertit Ahmad, i prou que veu ell sol que l'institut i el món que hi ha després són plens de cops de cap: animals cecs que piquen els uns contra els altres, cercant una flaire que els consolarà. Però l'Alcorà diu que no hi ha consol més que per a aquells que creuen en el paradís no vist i que observen l'ordre de pregar cinc vegades al dia, que el Profeta va dur a la Terra després del viatge nocturn sobre el llom ample i enlluernadorament blanc de Buraq.

Joryleen insisteix a romandre encara allà, massa a prop d'ell. El perfum de la noia li entabuixa els narius; el solc entre els pits

el molesta. Ella es canvia de posició els pesats llibres que duu als braços. Ahmad llegeix a la vora del més gruixut les paraules escrites amb bolígraf «Joryleen Grant». Els llavis de la noia, pintats d'un fúcsia metàl·lic i lluminós perquè semblin més prims, el sorprenen quan queuegen, tímids:

–El que no sabia si dir-te –escup ella, amb tantes vacil·lacions que ell s'inclina cap a la noia per sentir-la millor– és que no sé si voldries venir a l'església diumenge que ve per sentir-me cantar un solo al cor.

Ell s'esgarrija, sent repulsió.

–No sóc de la teva fe –li recorda amb solemnitat.

La resposta d'ella és displicent, despreocupada.

–Ah, jo no m'ho prenc pas tan seriosament –diu ella–. És que m'agrada moltíssim cantar.

–Ara sí que m'has fet entristir, Joryleen –diu Ahmad–. Si no et prens la teva religió seriosament, no hauries d'anar-hi.

Tanca la porta de la taquilla d'un cop, enfadat sobretot amb ell mateix, per haver-la renyada i rebutjada quan, oferint-li la invitació, ella s'havia fet vulnerable. Nota la cara calenta de confusió, i es tomba d'esquena a la taquilla tancada de patac per observar el mal que ha fet, i ella ja ha marxat, amb el darrere gastat i enlluernat dels texans que frega despreocupadament passadís enllà. «El món és difícil –pensa ella– perquè els diables hi estan molt enfeinats, confonent les coses i torçant el que és dret.»

Quan fou construït en el segle passat, el vint per al càlcul cristià i el catorze després de l'Hègira del Profeta de la Meca a Medina, l'institut, damunt del petit promontori, s'elevava sobre la ciutat com un castell, un palau de l'aprenentatge per als fills dels treballadors de les filatures i dels burgesos per igual, amb pilastres i cornises decorades i un eslògan gravat en granit: «El coneixement és llibertat». Ara l'edifici, ric en cicatrius i asbest que s'esmicola,

amb la pintura de plom lluent i dura i les altes finestres engabiades, descansa a la vora d'un ample llac de runa que en un altre temps fou part d'un centre de la ciutat per on corrien les venes dels tramvies. Les vies brillen en les fotos antigues, entre homes amb barret de palla i corbates de llacet i automòbils quadrats, tot del color d'un cotxe fúnebre. Hi havia tantes marquesines de cinemes que sobresortien damunt les voreres en aquell temps, anunciant èxits de Hollywood que es feien la competència, que un home podia anar saltant de sota una marquesina a una altra en una tempesta i gairebé no es mullaria. Fins i tot hi havia uns lavabos públics soterrats, etiquetats en lletres antigues de porcellana «dames» i «cavallers», als quals s'entrava per dues tirades d'escaleres diferents, des de la vorera del carrer Main East cantonada amb l'avinguda de Tilden. Un encarregat vell a cada lavabo mantenia els vàters i les piques nets; van tancar les instal·lacions el 1960, perquè havien esdevingut llars pudents per a tractes de drogues, contactes homosexuals, actes de prostitució i atracaments esporàdics.

La ciutat es va batejar New Prospect fa dos segles, per la gran perspectiva des de les altures damunt els salts d'aigua, però també pel seu futur entusiàsticament imaginat. El riu que bramava en travessar-la, amb les pintoresques cascades i els ràpids borbollejant, atrauria la indústria, segons es pensava quan la nació era jove, i efectivament, al cap del temps, després de molts inicis en fals i fallides, així fou: filatures, tenyidors, pel·leters, fàbriques que produïen màquines de tren i carros sense cavalls i cables per a sostenir els grans ponts que travessaven els rius i ports de la zona de l'Atlàntic Mitjà. Quan el segle dinou va esdevenir el vint, hi hagué vagues prolongades i sagnants; l'economia mai no va recuperar l'optimisme que ajudava els immigrants d'Europa oriental, de la Mediterrània i de l'Orient Mitjà a suportar jornades de catorze hores d'escarràs, extenuadores, verinoses, eixordadores i monòtones. Les fàbriques van anar marxant cap al sud i l'oest, on la mà

d'obra era més barata i més fàcil d'intimidat, i on el mineral de ferro i el coc eren més a prop per a transportar-los.

Els que ocupen la zona centre de la ciutat ara són morens, en general, amb tons variats. Una resta de comerciants de pell clara però rarament anglosaxons encara troba algun petit benefici venent pizzes i *enchilada* i menjar ràpid amb embolcalls llampants i cigarretes i loteria estatal al centre, però estan cedint terreny als immigrants acabats d'arribar, indis i coreans, que se senten menys obligats, en fer-se de nit, a fugir als afores de la ciutat i als barris residencials, encara mixtos. Les cares blanques del centre tenen una expressió furtiva i llardosa. De nit, després que uns quants selectes restaurants ètnics hagin descarregat la seva clientela dels barris residencials, un cotxe de policia s'atura i interpel·la els vianants blancs, donant per descomptat que busquen drogues, o en un altre cas que cal advertir-los sobre els perills d'aquest entorn. Ahmad mateix és el resultat d'una mare americana de cabells vermells, d'avantpassats irlandesos, i un estudiant egipci d'intercanvi els avantpassats del qual s'havien torrat des de l'època dels faraons als fangosos camps d'arròs i de lli del Nil desbordat. La pell del descendent d'aquest matrimoni mixt podria descriure's com a bruna, un to de llustre més baix que el beix; el del seu pare substituït, el xec Raixid, és d'un blanc de cera compartit amb generacions senceres de guerrers iemenites densament embolcallats en roba.

Al lloc on grans magatzems de sis pisos i els despatxos amuntegats d'exploadors jueus i protestants en un altre temps formaven una façana contínua de vidre, maons i granit, hi ha forats oberts per excavadores i antics aparadors tapats amb contraplacat, ple de pintades d'esprai. Per als ulls d'Ahmad, les lletres arrodonides de les pintades, les inflades exhibicions d'afiliacions a bandes, proclamen una importància sobre la qual els perpetradors tenen ben pocs drets. Enfonsant-se en el fangar d'ateisme, els joves manifesten, per mitjà de les pintades a les façanes, una identitat. S'han alçat unes quantes caixes noves d'alumini i vidre blau entre la runa, concessions dels

senyors del capitalisme occidental: sucursals de bancs que tenen la seu a Califòrnia o a Carolina del Nord, i punts avançats del govern federal governat pels sionistes, intentant impedir, amb la inscripció al benestar i el reclutament de l'exèrcit, que els pobres es revoltin i ho saquegin tot.

I tanmateix el centre de la ciutat en una tarda produeix una impressió festiva, enfeïnada: el carrer East Main als edificis del voltant de Tilden és un carnestoltes d'ociositat, atapeït amb una massa compacta de ciutadans foscos amb roba vistosa, una desfilada de Dijous Gras de disfresses amorosament muntades per aquells els dominis legals dels quals només s'estenen fins a pocs centímetres enllà de la seva pell, i els roïns actius dels quals estan tots a la vista. La seva joia es limita al desafiament. Les veus, gralls sonors, ressonen amb la companyia de poble, l'exuberant atenció mútua, d'aquells que tenen poques coses per a fer i no tenen on anar.

Després de la Guerra Civil, una vistositat conspícua va penetrar New Prospect amb l'erecció d'un elaborat ajuntament, un conglomerat extens i ple de torretes, morisc de sentiment, d'arcs arrodonits i forjats rococó, culminat per una gran torre amb golfes. Els costats inclinats estan coberts de rajoles multicolors amb forma d'escata de peix i contenen quatre rellotges blancs de la grandària, si els baixessin fins a terra, de piscines inflables per a criatures. Les amples clavegueres i desguassos de coure, monuments als hàbils artesans de la seva època, s'han tornat verds com la menta a causa de l'edat. Aquesta mola civil, les principals operacions burocràtiques de la qual fa molt de temps que es van relegar a les estructures menys elevades, més modernes, menys espectaculars, però amb aire condicionat i més fàcils d'escalfar que hi havia al darrere, ha rebut fa poc, després de moltes pressions als passadissos, la qualificació de tresor arquitectònic nacional. S'alça dintre el camp de visió de l'Institut Central, a un carrer en direcció oest, amb els terrenys de l'Institut, en un altre temps generosos, ara molt rosegats pels carrers eixamplats i pels abusos immobiliaris permesos per funcionaris subornats.

A la riba est del llac de runa, on els aparcaments encalmats s'alternen amb ones desiguals de maons enderrocats, una església de pedra ferruginosa sosté un campanar molt dret i anuncia, en un cartell esquerdat, el seu cor de *gospel* guanyador de premis. Les finestres d'aquesta església, que blasfemament assignen una cara a Déu, i mans que gesticulen, peus amb sandàlies, i túniques tenyides –en resum, un cos humà amb tot allò que és impur i afectat–, estan enfosquides per dècades de sutge industrial, i les han fetes encara més indesxifrables els reixats protectors de filat. Les imatges religioses ara atreien l'odi, com en les guerres de la Reforma. Els dies de glòria decorosa de l'església de pietosos burgesos blancs asseguts als bancs jeràrquicament assignats també pertanyen al passat. Ara, els congregats afroamericans duen la seva religió desendreçada i cridanera, el cor que guanya premis que els dissol el cervell en un èxtasi rítmic tan il·lusori (el xeic Raixid sardònicament planteja l'analogia) com el vaivé i el murmurí del trànsit de la *candomblé* brasilera. És aquí que canta Joryleen.

L'endemà de convidar Ahmad a venir a sentir-la cantar al cor, el xicot d'ella, Tylenol Jones, s'acosta a Ahmad al vestíbul. La mare, havent parit una criatura de quatre quilos i mig, va veure en un anunci de televisió el nom d'un analgèsic i li va agradar com sonava.

–Escolta, moro –li engega–. M'han dit que has empenyat la Joryleen.

Ahmad intenta parlar l'idioma de l'altre:

–De què vas empenyar. Vam parlar una mica. Va ser ella que va venir.

Estirant el braç amb cura, Tylenol agafa l'espatlla del noi, més prima, amb la mà i enfonsa el polze en aquell punt dolorós sota la bola del muscle.

–Diu que li vas faltar al respecte a la seva religió.

El polze s'enfonsa més, fins a tocar nervis que havien estat adormits tota la vida d'Ahmad. Tylenol té la cara quadrada, del color d'una taca en un moble de noguera quan encara és molla sobre la fusta. És placador de l'equip de futbol americà de l'Institut Central, i gimnasta d'anelles a l'hivern, de manera que té les mans fortes com el ferro. El polze està excavant arrugues a la camisa blanca i emmidonada d'Ahmad; el noi més alt fa un gest impacient per apartar la grapa hostil.

—La seva religió no és la bona —Ahmad informa Tylenol—, i de totes passades, ella va dir que no en feia res a banda de cantar en aquell cor idiota.

El polze de ferro continua burxant, però amb un doll d'adrenalina Ahmad l'enretira d'un cop de mà, amb el cantell contra la gruixuda branca de múscul.

La cara de Tylenol s'enfosqueix i se li acosta encara més d'una estrebada.

—No em parlis d'idiotes..., tu ets tan idiota que ningú no dona una merda per tu, moro.

—A banda de Joryleen —és la ràpida resposta, arrossegada per la mateixa adrenalina.

Ahmad se sent com d'aigua per dins i sospita que té la cara vergonyosament encarrada de por, però hi ha un èxtasi sagrat en plantar cara a un enemic superior, permetent que la ràbia faci augmentar la massa del seu cos. Gosa continuar:

—I jo no en diria exactament una merda, el que ella em va donar. Era una amistat senzilla que els de la teva mena no poden comprendre.

—«La meva mena», i això què és? Els de la meva mena no en fem res dels de la teva mena, aquesta és la veritat, cabró de merda. Marieta tarat. Doneta.

Té la cara tan a prop que Ahmad flaira l'olor de formatge dels macarrons de la cafeteria. Clava una empenta al pit de Tylenol per interposar una mica de distància. Hi ha altres alumnes del Cen-

tral que fan cercle, allà al vestíbul, algunes animadores d'esports i fanàtics de la informàtica, rastes i gòtiques, penjades i ganduls, esperant que ocorri alguna cosa entretinguda. A Tylenol li agrada l'audiència; anuncia:

—Als musulmans negres no els tinc res, però tu no ets negre, només ets un pobre merdós. No ets només un moro, ets un moro de merda.

Ahmad calcula que una empenta de Tylenol que ell acceptés seria una bona manera de sortir d'aquesta contesa, amb el següent timbre de canvi de classe a punt de sonar. Però en Tylenol no vol cap intercanvi; clava un cop de puny dissimulat a l'estómac d'Ahmad, que li expulsa tot l'aire de l'interior. La cara astorada i panteixant d'Ahmad fa que els companys que s'ho estan mirant riguin, incloent-hi les gòtiques de cara de guix, la minoria blanca al Central que s'enorgulleix de no demostrar cap emoció, com els seus herois nihilistes del punk-rock. A més, hi ha rialletes argentades de diverses noies morenes, plenetes i efervescents, les senyorettes populars, que Ahmad creu que haurien de ser més amables. Algun dia seran mares. Algun dia aviat, les putetes.

Està perdent imatge i no té altra opció que endinsar-se en les mans de ferro de Tylenol i intentar fer una osca en aquell pit que sembla que dugui escut i l'obtusa màscara de noguera tacada que hi ha per damunt. La baralla es converteix essencialment en empentes i estrebades i grunys, ja que una baralla a cops de puny que els enviés contra les taquilles provocaria un brogit que faria venir els professors i els guàrdies de seguretat. En aquest instant abans que soni el timbre i tothom hagi de disseminar-se cap a les classes, Ahmad no culpa tant l'altre noi —és tan sols un robot de carn, un cos massa ple de fluids i reflexos per a tenir cervell— com culpa Joryleen. Per què li havia d'explicar al seu xicot tota la conversa privada? Per què les noies ho han d'explicar sempre tot? Per donar-se importància, com aquelles pintades de lletres grasses per als qui les pinten en parets indefenses. Va ser ella qui va treure el

tema de la religió convidant-lo tan desvergonyidament a la seva església perquè segués amb *kafirs* de cabells estrofolaris, amb el foc de l'infern al damunt com la pell marró sobre els ossos de cuixes a la brasa. Fa que els dimonis d'Ahmad li murmurin per dintre, per la manera com Al·là permet que tantes religions grotescament equivocades atraguin milions cap a l'infern etern, quan amb un sol llampec el Totpoderós podria ensenyar-los el camí, el Camí Recte. És com si (murmuren els dimonis d'Ahmad, mentre ell i Tylenol s'empenyen i bracegen mentre intenten no fer soroll) el Compassiu, el Beneficiós, no es molestés.

El timbre sona, dintre de la caixa a prova de manipulacions dalt de tot de la paret de color mostassa. A prop, al vestíbul, una porta amb un gros vidre glaçat s'obre de cop; el senyor Levy, un orientador pedagògic, en surt. L'americana i els pantalons no li fan joc, com un vestit arrugat i aparellat a cegues. L'home mira, absent, després cansat, els alumnes sospitosament agrupats. La congregació es congela en un silenci instantani, i Ahmad i Tylenol retrocedeixen, posant la seva enemistat en quarantena. El senyor Levy, un jueu que ha estat en aquest sistema educatiu pràcticament des de l'inici dels temps, té una expressió vella i cansada, fa ulleres, té uns quants cabells escassos i despentinats dalt de la closca i uns quants més que se li alcen enlaire. La seva aparició sobtada sorprèn Ahmad com una burxada de la consciència: té hora amb el senyor Levy aquesta setmana, per parlar del seu futur després de la graduació de l'institut. Ahmad sap que deu tenir un futur, però li sembla insubstancial, i repel·leix el seu interès. «L'única orientació –diu la sura tres– és l'orientació d'Al·là.»

Tylenol i la seva colla li devien anar al darrere ara. Després d'haver acabat pràcticament en un empat, el pinxo dels polzes de ferro no quedaria satisfet amb res per sota d'un ull de vellut o una dent o un dit trencats, alguna cosa que es veiés. Ahmad sap que és pecat vantant-se de la seva aparença: l'amor per un mateix és una forma de competició amb Déu, i la competició és allò que Ell no

pot tolerar. Però com pot el noi no celebrar la seva masculinitat eclosionada, les extremitats que han crescut, la tofa dreta, densa i ondulada de cabells, la pell impecablement bruna, més pàl·lida que la del seu pare però no pas el rosa pigallat i tacat de la mare de cabells vermells i d'aquelles rosses oxigenades que a l'Amèrica del pa blanc es consideren el parangó de la bellesa? Tot i que ell refusa, com a impies i impures, les mirades d'interès que rep de les noies morenes que l'envolten a l'escola, Ahmad no vol que li malmetin el cos. Vol conservar-lo tal com el seu Creador va formar-lo. L'enemistat de Tylenol es converteix en un motiu més per a abandonar aquest castell infernal, on els nois fan la guitza i ataquen per simple plaer, i les noies infidels duen pantalons baixos i arrapats, gairebé prou avall –a menys de l'amplada d'un dit, ha calculat ell– per deixar a la vista la franja superior dels rínxols púbics. Les noies molt dolentes, les que ja han caigut completament, tenen tatuatges on únicament els seus xicots arriben a veure'ls, i on el tatuador va haver de ficar l'agulla amb més delicadesa. Són infinites les contorsions diabòliques un cop els éssers humans se senten amb la llibertat de competir amb Déu i crear ells mateixos.

Només li queden dos mesos d'escolarització. La primavera ja ha arribat darrere els murs de maons, les finestres altes i reixades. Els clients del supermercat fan les seves compres, penoses i enverinades, amb un humor nou, una nova fressa. Els peus d'Ahmad volen per la vella pista de cendra de l'institut com si cada passa tingués un coixí individual. Quan va aturar-se a la vorera i s'encuriosí per la marca espiral del cuc rostit i desaparegut, tot al seu voltant els nous brots verds, alls i dents de lleó i trèvol, animaven les clapes d'herba rosegades per l'hivern, i els ocells exploraven en arcs ràpids i emocionats el medi invisible que els sostenia.